

MUZEUL Mineritului Anina

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

PROGRAMUL
REGIONAL VEST

ADRVEST

Beneficiar: UAT ORAȘUL ANINA

Monument istoric restaurat cu fonduri europene

VALOAREA TOTALĂ
17.719.494 lei

COFINANȚAREA UNIUNII EUROPENE
14.796.473 lei

PERIOADA DE IMPLEMENTARE
16.05.2017 - 30.09.2026

AUTORITATE DE MANAGEMENT

Agencia pentru Dezvoltare Regională Vest

#dezvoltaminvest

www.vest.ro

Material generat prin aplicația Vest Design

Începuturile mineritului la Anina

În Anina, povestea a început sub pământ.

În 1790, descoperirea cărbunelui în Munții Aninei avea să schimbe pentru totdeauna destinul locului. Legenda vorbește despre câteva pietre negre și lucioase care, aruncate în foc, au continuat să ardă mult timp după stingerea flăcărilor.

Numele legat de această descoperire este cel al tăietorului de lemne Mathias Hammer. Doar doi ani mai târziu, în 1792, începea exploatarea organizată a cărbunelui.

Pentru mai bine de două secole, huila a însemnat muncă, progres, risc și supraviețuire.

Cărbunele nu a fost doar o resursă.
A fost temelia pe care s-a ridicat Anina.

1790

Descoperirea
cărbunelui

1792

Începutul
exploatării

1845

Se decide construirea
căii ferate

1855

St.E.G. preia minele și
domeniile din Steierdorf

Puțul I

Punctul central al exploatării miniere

2 APRILIE 1874

La altitudinea de +570,049 metri începea săparea actualului Puț I. Lucrările au fost conduse de inginerul-șef Gregor A. Marka și urmărite zi și noapte de porionii Weiszpflug și Franz Schöner.

În timp, Puțul I a devenit punctul central al exploatării miniere din Anina. Pe aici coborau minierii, materialele și echipamentele. Tot pe aici reveneau la suprafață cărbunele, sterilul și oamenii care își încheiau schimbul.

De-a lungul anilor, puțul a purtat mai multe nume: Anina, IX, Ronna, Hungaria, Regele Ferdinand I, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Principal, Central și, în cele din urmă, Puțul I.

1855

455,825 m

1928

723,669 m

1942

944,279 m

Un singur puț. Mai multe nume. Peste un secol de istorie.

Marischka

Mașina de extracție cu aburi

Construită în 1909, la Friedrich Wilhelm Hütte din Mülheim, mașina de extracție cu aburi a devenit inima mecanică a Puțului I.

Cei doi cilindri gemeni, montați în tandem, puneau în mișcare tobe cu diametrul de șapte metri. Cablurile ridicau și coborau coliviile prin puț cu viteze de până la 20 de metri pe secundă. În fiecare oră de funcționare, mașina consuma aproximativ 4.000 de kilograme de abur.

Dar Marischka nu poate fi povestită doar prin cifre.

În jurul ei lucrau oameni care îi cunoșteau fiecare vibrație, fiecare sunet și fiecare schimbare de ritm. Tot ei i-au dat numele sub care este cunoscută și astăzi.

La 23 august 1985, la ora 08:30, Marischka a făcut ultima cursă, fiind înlocuită cu o mașină de extracție electrică, fabricată în U.R.S.S., proiectată și construită special pentru extragere de la adâncime mare și care a fost tot un unicat.

1.200 CP

Putere nominală

20 m/s

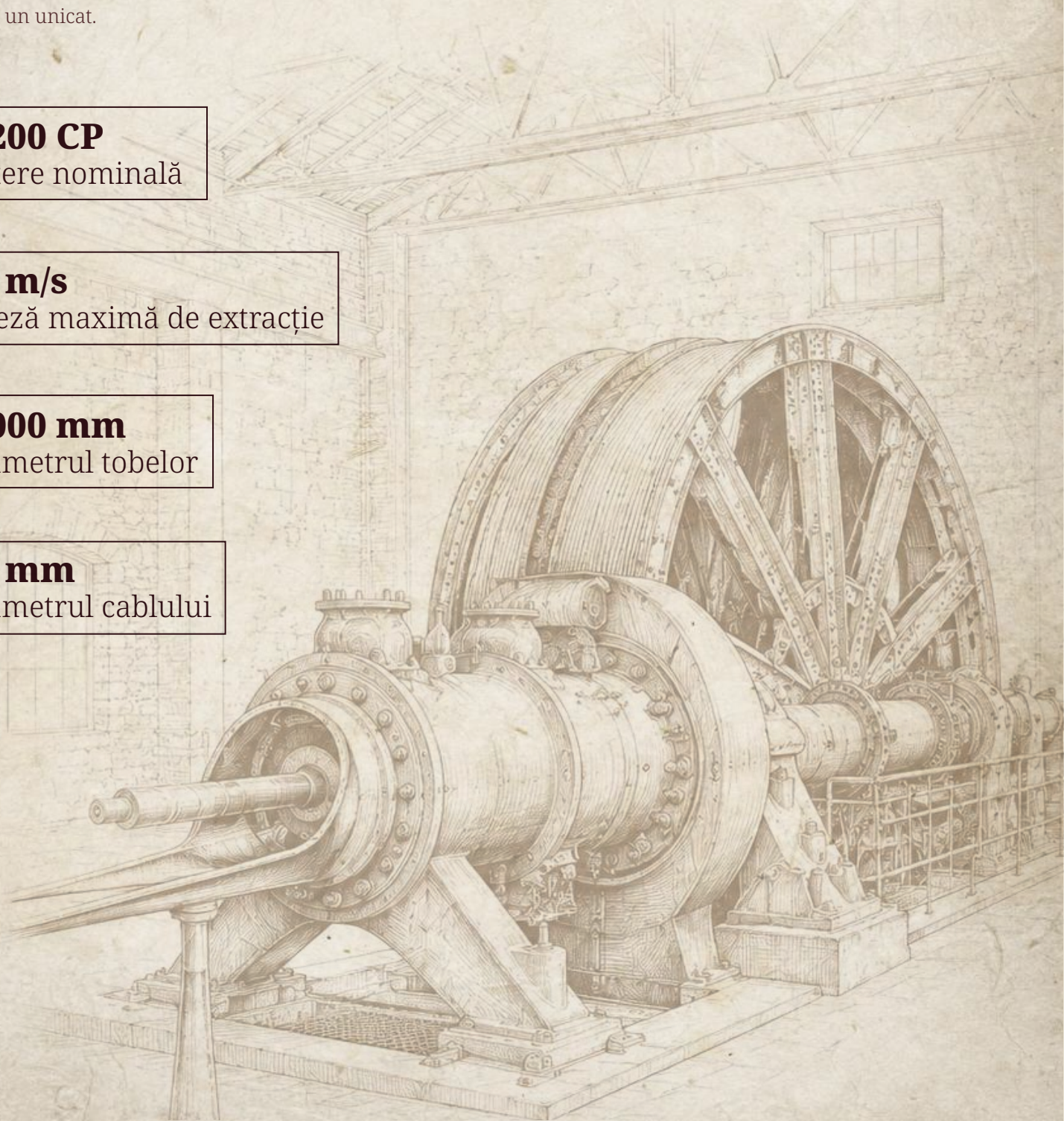
Viteză maximă de extracție

7.000 mm

Diametrul tobelor

47 mm

Diametrul cablului

Înainte de intrarea în mină

Sala de apel, lămpăria și începutul fiecărui schimb

Ziua de lucru începea în Sala de apel.

Minerii se așezau pe bănci, iar de la pupitru erau strigate numele, împărțite sarcinile și transmise instrucțiunile pentru schimbul care urma să coboare. Nimeni nu intra în subteran fără să știe unde merge, alături de cine lucrează și ce riscuri putea întâlni.

Lampa nu era doar o piesă de echipament. Era lumina care însoțea minerul în subteran și, uneori, primul semn al unui pericol care nu putea fi văzut.

Măștile de autosalvare, metanometrele și aparatele pentru controlul gazelor făceau parte din rutina fiecărei zile. În mină, disciplina nu era o formalitate. Era o formă de protecție.

Experiența unui om putea salva viața celui de lângă el.

Sub pământ, nimeni nu lucra singur.

Prezență

Fiecare miner era înregistrat înaintea schimbului

Instructaj

Riscurile și sarcinile erau discutate înainte de coborâre

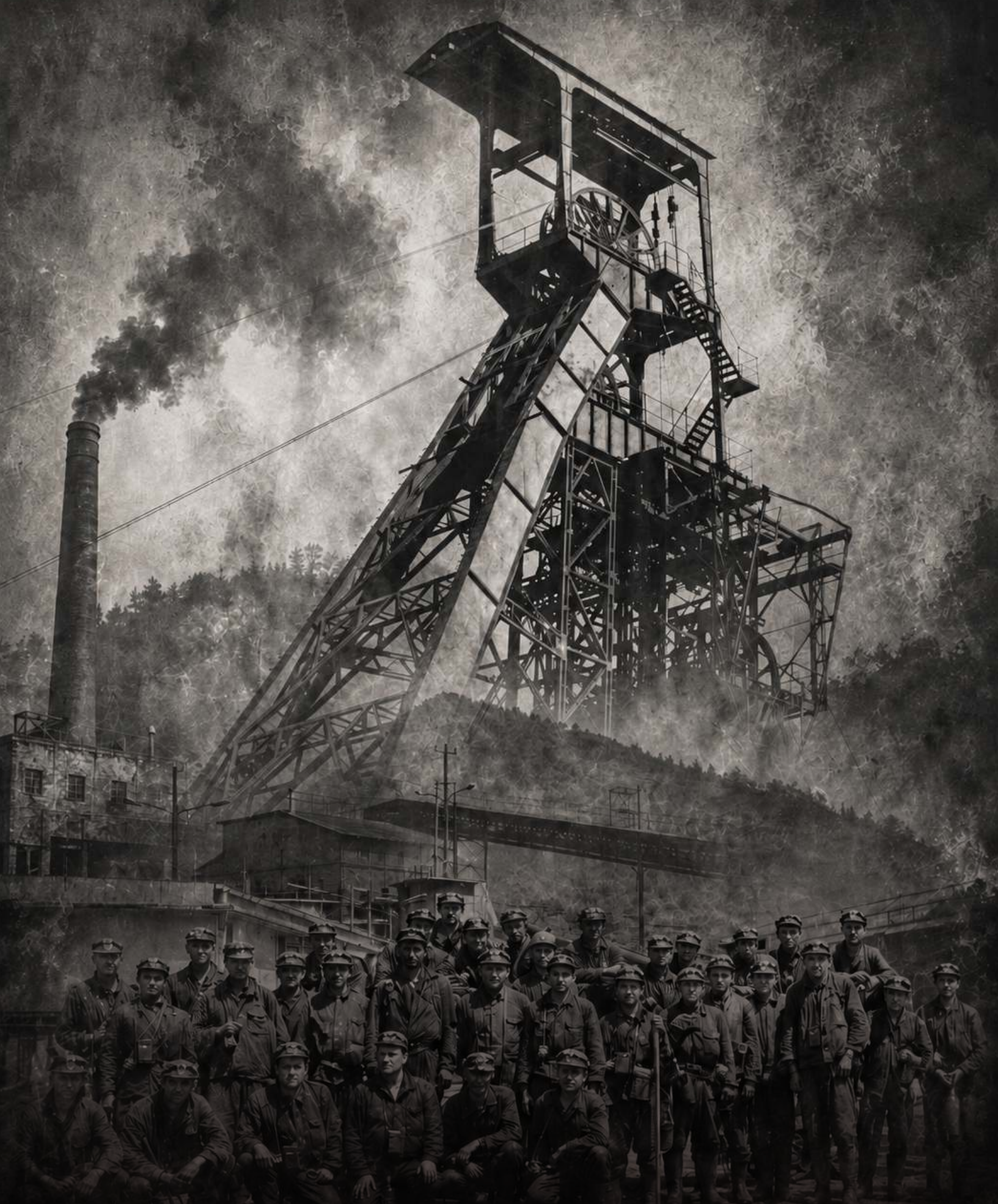
Lumină

Lampa însoțea fiecare pas făcut în galerie

Solidaritate

În adânc, siguranța depindea de întreaga echipă.

Sfârșitul exploatării

Închiderea minei de la Anina

Restaurarea

De la patrimoniu industrial, la muzeu

Salvarea Ansamblului Puțului I a început cu o alegere simplă în aparență, dar greu de dus la capăt: ceea ce supraviețuise trebuia păstrat.

În 2017 a fost semnat contractul de finanțare pentru restaurarea, conservarea și punerea în valoare a monumentului. Au urmat lucrări ample, menite să protejeze clădirile istorice, mașina de extracție și structurile industriale ale ansamblului.

Restaurarea nu a încercat să facă mina să pară nouă. Zidurile de piatră, metalul, golurile industriale și urmele lăsate de timp au fost păstrate tocmai pentru că ele spun povestea locului.

În decembrie 2025, lucrările au fost recepționate. Un spațiu aflat cândva aproape de dispariție revenea în viața orașului, de data aceasta nu ca exploatare, ci ca loc al memoriei.

2015

—●—
Ansamblul intră în
proprietatea
orașului

2017

—●—
Este semnat
contractul de
finanțare

2020

—●—
Începe etapa
de execuție

2025

—●—
Lucrările sunt
recepționate

2026

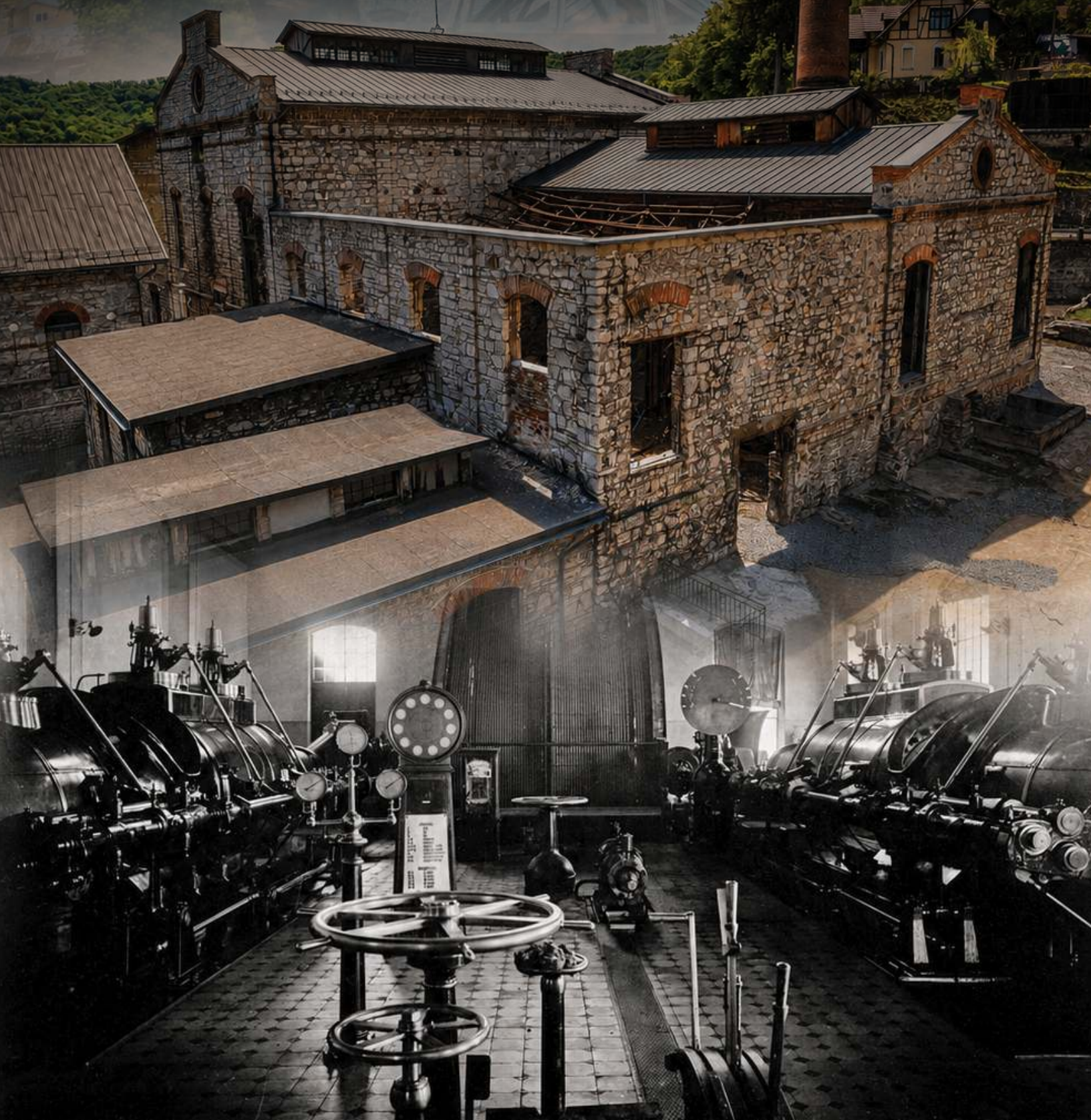
—●—
Se înființează
Muzeul Mineritului
Anina

Arhitectura ansamblului

Ansamblul păstrează arhitectura industrială de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX: fațade ordonate, goluri ritmice, ancadramente, cornișe geometrice și structuri metalice de mari dimensiuni.

Restaurarea nu a șters urmele timpului.

Le-a păstrat ca parte din identitatea ansamblului.

Panorama orașului și a fostei exploatare miniere

Din Sala de apel, vizitatorii pot urca spre platformele turnului de extracție. La aproximativ 25 de metri deasupra ansamblului, orașul, pădurea și fosta exploatare se deschid într-o singură panoramă.

Aici poate fi văzută și ultima colivie care a deservit Puțul I.

Traseul Muzeal

01

Sala turnului de extracție

Principalul punct logistic al minei, unde se făceau extracția cărbunelui, accesul personalului și transportul materialelor și echipamentelor.

02

Sala de Apel

Locul în care se făcea prezența, se împărțeau sarcinile și începe fiecare schimb de lucru.

03

Sala Mineralelor

Geologia locului, prezentată prin roci, minerale și huila de Anina.

04

Sala transportului la suprafață

Aici se pot vizualiza exponate legate de exploatarea, încărcarea și transportarea cărbunelui, inclusiv instalații pentru prelucrarea probelor.

05

Sala transportului în subteran

Galerii, vagoneti și echipamente folosite pentru deplasarea oamenilor, materialelor și cărbunelui în subteran.

Traseul Muzeal

06 Lămpăria

Sala în care este pus accentul pe importanța lămpilor în minerit, evoluția și rolul altor echipamente: măști autosalvare, metanometre, anemometre, etc.

07 Sala Compresoarelor

Două niveluri unde se pot vizualiza o serie de panouri cu prezentarea istoricului mineritului din Anina.

08 Sala mașinii de extracție (sub mașină)

Aici se pot vizualiza o parte din elementele mașinii de extracție cu aburi dar și o expoziție care prezintă sistemul / principiul de funcționare al acestei mașini.

09 Mașina de extracție pe abur

Se poate observa unicitatea mașinii, istoricul și principiul de funcționare al monumentului istoric.

10 Sala cazanelor

Punctul final al turului. Prezintă un grad mare de degradare. Se pot vizualiza elementele structurale deosebite din punct de vedere arhitectural, precum și fostele canale de evacuare a cenușei - parțial.

Exploatarea minieră s-a încheiat, dar urmele ei au rămas în clădirile oraşului şi în memoria oamenilor care au trăit aici.

Turnul Puţului I, maşina de extracţie Marischka, lămpile, uneltele şi documentele păstrează povestea unei comunităţi crescute în jurul cărbunelui.

Muzeul Mineritului Anina aduce din nou la lumină peste două secole de muncă, tehnică şi viaţă. Nu ca pe o lume închisă definitiv, ci ca pe o parte vie din identitatea oraşului.

Muzeul Mineritului Anina

Str. Andrei Mureşanu

Acces din Str. Bufenilor

325100 Anina, Caraş-Severin

Telefon: +40 (0)770 598 710

muzeulminerituluianina.ro

muzeuminaanina@gmail.com

